

Εκ Φαναρίου Πανορθόδοξον Πατροπαράδοτον Σέβας

Η Θεία Πρόνοια όρισε η Κωνσταντίνου Πόλη, αυτή η Βασιλεύουσα Πόλη, και αυτός ο υπεραιώνόβιος θεσμός του Οικουμενικού Θρόνου, να συνδεθούν ακατάλυτα μέσα στους αιώνες με ό,τι είναι και συμβολίζει η Ορθοδοξία για τον άνθρωπο της κάθε εποχής. Είναι προνόμιο μέγα και Σταυρός Μαρτυρίου για το Φανάρι να φέρει στους ώμους του τον Εσταυρωμένο και Αναστάντα Χριστό, ως Σώμα και Αίμα Θείας Ευχαριστίας, ως αντίδωρο αιωνίου ζωής, ως θυσία αγάπης, που την προσφέρει σε κάθε ανθρώπινη ύπαρξη.

Στο σύγχρονο κόσμο στον οποίο κινδυνεύει η ιερότητα, μοναδικότητα και ενότητα του ανθρωπίνου προσώπου, είναι επιβεβλημένη και άκρως υπαρξιακής σημασίας η κένωση εν Χριστώ της Πρωτοθρόνου και Πρωτευθύνου Μητρός Εκκλησίας για να συναντήσει ως άξιο τιμής και αγάπης πρόσωπο και εικόνα Θεού τον απελπισμένο και οντολογικά διχασμένο άνθρωπο, προκειμένου να τον καταστήσει κοινωνό και μέτοχο της διδασκαλίας της όχι ως μίας θεωρητικής και λεπτολόγου δογματικής διδασκαλίας και επινοήσεως ακαδημαϊκών θεολόγων, αλλά ως οντολογικής – υπαρξιακής προτάσεως ζωής που να απαντά στα ζωτικής σημασίας υπαρξιακά ερωτήματα του πεπλανημένου και απολύτως συγχυσμένου ανθρώπου της μεταμοντέρνας και μετανεωτερικής εποχής στην οποία ως άλλος άφρων πλούσιος θεοποιεί κτιστά, φθαρτά και εφήμερα είδωλα μεταμορφούμενος σταδιακά και ο ίδιος σε ένα τραγικό και απελπιστικά ψευδές είδωλο, που αντικαθιστά το ανθρώπινο πρόσωπο με το ψευδεπίγραφο προσωπίο, την ατομοκεντρικά εγωιστική απατηλή φενάκη της ανυπαρξίας του.

Ο αδαπάνητος πλούτος της Ορθοδοξίας και η οντολογική εμπειρία του «μυστηρίου της ευσεβείας» αποκτά νόημα και αξία για τον άνθρωπο όταν γίνεται βίωμα ζωής και ελπίδος στο πρόσωπο του Χριστού. Αυτό το μυστήριο της Ευσεβείας διακονείται από την Μητέρα Εκκλησία εν αληθεία πίστεως και εν αγάπη κενώσεως και θυσίας, όπως σε όλους αυτούς τους αιώνες διακονήθηκε αδιαλείπτως, αμεταπτώτως, αμεταθέτως, αδιστάκτως και αστασιάστως υπό του μαρτυρικός καθαγιασμένου Οικουμενικού Πατριαρχείου, το οποίο, όπως emphaticώς αναφέρει ο αοίδιμος Μητροπολίτης Πριγκηποννήσων (είτα Νικομηδείας) Συμεών, «ως Αποστολική και Οικουμενική Καθέδρα ετάχθη υπό της Θείας Προνοίας να μετουσιώνει τον τιμαλφέστατο πνευματικό θησαυρό της Ιεράς Ορθοδόξου παραδόσεως, ο οποίος είναι καθαγιασμένος στον πόνο της δυσερευνήτου αληθείας, στους καθαρμούς της πολυκαμάτου αρετής και στο αίμα του μαρτυρίου, σε συνείδηση και πράξη και ζωή». Αριστοτεχνικώς δε διερωτάται ο σοφός Ιεράρχης του Θρόνου και εν ταυτώ επιβεβαιού τις υπέρ της Ορθοδοξίας θυσίες της «Ηγέτιδος των Πανορθόδοξων Μητρός Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας: *«Οποίον λοιπόν ιερόν και υψηλόν προορισμόν επεφύλαξεν... εις την Ορθοδοξίαν η Θεία Πρόνοια! Οποίαν ευγενή και αγίαν κλήσιν αντιπροσωπεύει εν τω κόσμω η Ορθοδοξία, την οποία καθηγίασε το μαρτύριον και εκράτυναν Οικουμενικών Συνόδων ψηφίσματα και διέσωσε διά θυσιών ανεκδιηγήτων από του πολυμόρφου ψεύδους και της κιβδηλείας χορεία όλη αγιωτάτων Πατριαρχών και αφωσιωμένων Ιεραρχών και λειτουργών της Εκκλησίας. Τα σεπτά ονόματα του Αποστόλου Ανδρέου, των Γρηγορίων, των Χρυσοστόμων, των Γερμανών, των Ιγνατίων, των Φωτίων, των Κυρουλαρίων, των Γενναδίων, των Σαμουήλ και πλειάδος όλης τετιμημένων Πατριαρχών και Ιεραρχών συμβολίζουν τους τραχείς και καλλινίκους*

αγώνας προς θεμελίωσιν και στερέωσιν του μεγάλου βωμού της πίστεως και του Πολιτισμού, όστις, εν τη ροή των αιώνων, εξελίχθη εις Κέντρον Πανορθόδοξον, «ζωογονούν την υπ' ουρανόν Ορθοδοξίαν», το Οικουμενικόν Πατριαρχείον, το οποίον απετέλεσεν έκτοτε την συνισταμένην των επί μέρους Ορθοδόξων Εκκλησιών».

Τα πορφυρόθερμα αίματα ενθέου ζήλου και χριστομίμητου μαρτυρίου των προμάχων της αγιωτάτης Ορθοδοξίας συνέγραψαν το «ιερόν βιβλίον της Ορθοδοξίας και Ορθοπραξίας» στην Πόλη και στις αυλές της μαρτυρικής και εκ πορφυρών αιμάτων καθαγιασμένης Μητρός Εκκλησίας. Πουθενά αλλού παρά στην Πόλη της Ορθοδοξίας, όπως πιστοποιεί το βίωμα τούτο ο ένθεος λάτρης της Πολίτικης Ορθοδοξίας και Ρωμοσύνης Πέργης Ευάγγελος: *«Η Πόλη και η Ορθοδοξία στην Πόλη, δύο θεοκύρωτα δράγματα. Δύο ιδεολογήματα με μυστηριώδη και μυστηριακή περιχώρηση. Και δύο υπέρτιμες και αναφείς ουσίες, που για την κραταιότητά τους η Ρωμηοσύνη προσεύχεται αιώνες. «Αειδίνητον όφλημα», που το επιτάσσει ο «ιερός ανασταθμός» του γένους και της ιστορίας. Αναπνέουμε μέσα σ' αυτό το όφλημα, μέσα σ' αυτό το χρέος. Ούτε εξατμίζεται, ούτε ξεχρεώνεται. Ούτε και λησμονείται. Προσκύνημα καθημερινό μας τα δύο κατεστημένα. Ο γενέθλιος τόπος και η θεοφροσύνη μας. Η Πόλη μας και η Ορθοδοξία... Η περιχώρηση της Πόλης και της Ορθοδοξίας συνεχίζεται. Και η Ρωμηοσύνη «ίσταται και ανθίσταται». Φορτισμένη με τον ιδιασμό της και την αποκλειστικότητά της. Κύρια πύλη ψυχικής διεξόδου της ο Θρησκευτικός εναυλισμός της. Με τον ιδιόμορφο ορθοδοξοκεντρισμό της. Το είδος της «θυσίας μυστικής» της».*

Πώς να περιγράψει ή να ψηλαφίσει ο κοσμικός και υπό την τυραννία του ορθού λόγου ανελεύθερος στο πνεύμα και αρνούμενος την θεία χάρη άνθρωπος το γεγονός ότι στο ταπεινό κατ' άνθρωπον αλλά κραταιό κατά Θεόν αιθαλές Φανάριον ωσάν «εν αθραύστω οστρακίνω σκεύει», όπως θεοπνεύστως γράφει ο Πριγκηποννήσων Συμεών, *«αναζή το παρελθόν, ζωογονείται το παρόν και κυοφορείται το μέλλον της Ορθοδοξίας. Το φως του Αναστάντος Χριστού δεν έπαυσε δια των αιώνων να φωτίζει τον δρόμον των ιστορικών πεπρωμένων του... δια να καταστήση γνωστήν εις τον σύγχρονον κόσμον την παρουσίαν της Ορθοδοξίας, να μεταδώση το πνεύμα της διδασκαλίας, της λατρείας και του πολιτισμού της και να δώση απάντησιν θετικήν εις τα διάφορα αιτήματα της εποχής ημών».*

Εκάστη περιπέτεια της Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας υπέρ της Ορθοδόξου Ιεράς Παρακαταθήκης υπήρξε και «ένας τίτλος τιμής», η οποία ως αείφωτος αλουργίδα απαστράπτει φωτίζουσα από του ιστορικού παρελθόντος το παρόν και δια αυτού το μέλλον της Ορθοδοξίας και της επί γης στρατευομένης Εκκλησίας. Το εν αθραύστω οστρακίνω σκεύει Φανάριον ως «Ιερόν Κέντρον της Ορθοδοξίας», όπως άλλοτε διεκήρυξε Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος *«Θεία νεύσει ζωογονεί και συνέχει την υπ' ουρανών Ορθοδοξίαν».* Η Μητέρα Εκκλησία της του Κωνσταντίνου Πόλεως ως η πρώτη των Ορθοδόξων Σκοπιά από των αιωνοβίων κρουών της, ως από μυστικής πηγής, πλουσίας και Καλλιφρόου, αρδεύει με τα νάματα της αγιοπνευματικής εμπειρίας της Ορθοδοξίας τις άνυδρες ψυχές των ανθρώπων της σύγχρονου υλιστικής εποχής και ως *«κοινωνία λατρείας και πίστεως... αναπλαστική και αγιαστική, είναι ζύμη η ζυμούσα το κοσμικόν φύραμα και διαπλάττουσα και ανακαινίζουσα και εξαγιαζουσα τας ψυχάς εις βασιλείαν πνευματικήν».*

Υ.Γ. Το παρόν ελάχιστο κείμενο αφιερούται υϊκώς και ευγνωμόνως στον ημέτερο σοφό Διδάσκαλο και μεγάλο Ορθόδοξο Θεολόγο – και δη Εκκλησιολόγο και Ακαδημαϊκό – Μητροπολίτη Γέροντα Περγάμου κ. Ιωάννη (Ζηζιούλα), ο οποίος μας έδίδαξε την αξία και την ιερότητα του ανθρωπίνου προσώπου καθώς και την σπουδαιότητα της Ορθοδοξίας ως οντολογικής προτάσεως ζωής στον άνθρωπο.